

ΤΑ «ΓΕΓΟΝΟΤΑ» ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Ὅσα συμβαίνουν στὰ ηγετικά επίπεδα τοῦ ΠΑΣΟΚ θὰ μπορούσαν νὰ συμβοῦν σὲ οποιοδήποτε ἄλλο κόμμα, σὲ οποιαδήποτε ἄλλη ευρωπαϊκὴ χώρα. Παντοῦ ἐκδηλώνονται διαφωνίες καὶ παντοῦ αὐτὲς οἱ διαφωνίες καταλήγουν σὲ αντικαταστάσεις προσώπων ἀπὸ τὰ υπεύθυνα πόστα τους, ἐκτὸς ἂν μεσολαθῆσουν συμβιβασμοὶ ποὺ αφήνουν τὰ πράγματα ὅπως ἦταν. Εκείνου ποὺ δικαιολογεῖ τὸ ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη «παραίτηση» τοῦ δευτέρου στὴν κομματικὴ τάξη στελέχους τοῦ «Κινήματος», εἶναι ὁ λόγος ποὺ τὴν προκάλεσε καὶ ὁ τρόπος ποὺ... ἐξετελέσθη ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ κ. Κ. Σημίτη.

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ δεύτερο. Ἡ ἀπροειδοποίητη διαγραφή —καὶ ἄς μιλάει γιὰ παραίτηση ὁ κ. Παπανδρέου— τοῦ κ. Σημίτη ἔγινε, ὄχι ἀπὸ κάποιο ἀρμόδιο, καταστατικά, ὄργανο τοῦ κόμματος, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν πρόεδρό του. Ὁ ὁμοῖος —υποτίθεται— ὅτι δὲν εἶναι ἐμπλουτισμένος μὲ παρόμοια δικαιώματα, ἀφοῦ τὸ κόμμα δὲν εἶναι ἀρχηγικό, προσωποπαγές, ἀλλὰ δημοκρατικὰ οργανωμένο. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαδικασία ποὺ δὲν βρίσκει τὸ ἀντίστοιχὸ της στὴ λειτουργία τῶν ευρωπαϊκῶν κομμάτων. Ἄν τὸ ἐπισημαίνουμε, δὲν εἶναι γιὰτὶ ἐπιθυμούμε νὰ διαφωτίσουμε τοὺς σπαδούς τοῦ ΠΑΣΟΚ ὡς πρὸς τὶς ἀληθινές ἀρχές ποὺ διέπουν τὸν εσωτερικὸ του βίον, ἀλλὰ γιὰτὶ ὅσα σ' αὐτὸ διαδραματίζονται υπενθυμίζουν τὸ πολὺ δυσάρεστο γεγονός ὅτι τὸ πολιτικὸ κλίμα στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχε ἐπιτρέψει τὴ δημιουργία πρᾶγματι δημοκρατικῶν κομμάτων.

Τὸ ΠΑΣΟΚ ευαγγελίσθηκε, μὲ τὴν ἴδρυσή του, διακοπὴ καὶ αὐτῆς τῆς θλιβερῆς παράδοσης. Αποδεικνύεται, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαγκιστρωθεῖ, καὶ νὰ ἐμπιστευθεῖ στοὺς μηχανισμοὺς τῶν συλλογικῶν ἀποφάσεων τῆ ρύθμιση τῶν εσωτερικῶν προστριβῶν, τῶν σχετικῶν μὲ τὴν ὀρθότητα ἢ μὴ τῆς ἀκολουθουμένης τακτικῆς γιὰ τὴν κατάκτηση τῶν στρατηγικῶν του στόχων. Διότι, ὅμως, τὸ ΠΑΣΟΚ δὲν εἶναι κάποια ἀσημαντὴ πολιτικὴ παράταξη, ἀλλὰ τὸ κόμμα τῆς ἀξιοματικῆς ἀντιπολίτευσης, ἐκεῖνο, δηλαδή, ποὺ διεκδικεῖ τὴν ἐξουσία, ἡ ἀποκάλυψη τοῦ αὐταρχικοῦ τρόπου λειτουργίας του τὸ στερεῖ ἀπὸ τὶς κρισιμότερες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ νόμιμου τῆς ἀξίωσής του νὰ καταλάβει τὴν ἐξουσία.

Ὅ,τι ἀπαιτεῖ τὸ Ἔθνος σήμερα εἶναι νὰ σταματήσουν, σὲ κάθε ἐκδήλωση μὲ κοινωνικὲς προεκτάσεις, οἱ αυθαιρεσίες, καὶ ἡ λήψη ἀποφάσεων νὰ γίνεται ὕστερα ἀπὸ γόνιμο διάλογο. Τὸ μόνον οὗστημα ποὺ ἐδοξιώνει τὴ Δημοκρατία καὶ προάγει τὸ αἶσθημα τῆς ἀτομικῆς ἐυθύνης γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ συμφέροντα τοῦ συνόλου. Τὴν ἀπαίτηση τούτη, αὐταπόδεικτα, δὲν τὴν ικανοποιεῖ ἡ παράταξη τοῦ κ. Παπανδρέου ὅταν μὲ τόση ευκολία ἐκδίδει ἀποφάσεις ἀποκεφαλισμοῦ διακεκριμένων στελεχῶν του. Αντίθετα, προβάλλουν στερημένα ἀπὸ κάθε περιεχόμενο ὅσα διακηρύσσονται, ὅτι «... (τὸ κόμμα) προσ-

φέρει στὸν ἐλληνικὸ λαὸ τὴ μεγάλη ἀλλαγὴ ποὺ θὰ βγάλει τὴ χώρα ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ καὶ οικονομικὸ ἀδιέξοδο στὸ ὁποῖο ἔχει οδηγήσει ἡ πολιτικὴ τῆς Δεξιάς». Πρὸς ποιά ἐπιθυμητὴ κατεύθυνση μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθεῖ αὐτὴ ἡ «ἀλλαγὴ», ὅταν ἡ ἴδια ἡ λειτουργία τοῦ «Κινήματος» δὲν πείθει ὅτι θὰ εἶναι —ἂν μὴ τι ἄλλο— σεβαστὲς, ἀπ' αὐτὸ, οἱ στοιχειώδεις ἀρχές τῆς δημοκρατίας;

Χάνει καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του, ποὺ φιλοτεχνήθηκαν γιὰ νὰναὶ ἐλκυστικά, τὸ Κίνημα τοῦ κ. Παπανδρέου ἐξαιτίας τῆς ἱστορίας αὐτῶν τῶν «ἀποκεφαλισμῶν». Εἶναι τὰ χαρακτηριστικά, τὰ συνδεδεμένα μὲ τοὺς λόγους ποὺ προκαλοῦν τὶς ἀπροειδοποίητες «παραίτησεις».

Δὲν συγκρούθηκε ὁ κ. Κ. Σημίτης —ἀπὸ ὅσα, τουλάχιστον, ἔγιναν γνωστά— γιὰ θέματα τακτικῆς τοῦ κινήματος στὴν ἀνάπτυξη τῶν προσαθειῶν του νὰ πευθεῖ τοὺς σκοπούς του. Συγκρούθηκε μὲ τὴν ἰσχυρότερη μερίδα τοῦ κόμματος γιὰ τὸ ποῖο εἶναι αὐτοὶ οἱ σκοποὶ! Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικό. Γιὰτὶ ἐπαληθεύει τὴν ἐντύπωση —ποὺ τὴν ἀποδίδει στὴν κακοποσία τῶν ἀντιπάλων του ὁ πρόεδρος τοῦ ΠΑΣΟΚ— ὅτι τὸ κίνημα δὲν ἔχει ξεκαθαρισμένους ἐπιδιώξεις— ἐκτὸς, φυσικά, ἀπὸ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας, ποὺ εἶναι μέσο γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ἐπιδιώξεων καὶ ὅχι —ἢ μὴπως κάνουμε λάθος;— αὐτοσκοπός.

Ἡ ἀναγνώριση τῆς Ευρωπαϊκῆς Κοινότητας ὡς τῆς ευρύτερης περιοχῆς ἐντὸς τῆς ὁποίας θέλει ἢ δὲν θέλει τὸ ΠΑΣΟΚ νὰ ἀναπτύξει τὴν πολιτικὴ του δραστηριότητα ὥστε νὰ ὑπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῶν «μὴ προνομιούχων», δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μιά ἀδιευκρίνιστη θέση τοῦ κόμματος. Σὲ τέτοιο, μάλιστα, σημεῖο ἀδιευκρίνιστη, ὥστε νὰ ἐπιτρέπει σὲ υψηλὰ ἰσάμενο στέλεχος νὰ ἐργάζεται —μὲ τὴν γνωστὴ ἀφίση— γιὰ τὴν προώθηση τῆς ἐντελῶς ἀντίθετης ἀποψῆς ἀπ' αὐτὴν ποὺ, υποτίθεται, ὅτι εἶναι ἡ ἐπίσημη θέση τοῦ Κινήματος. Ὅταν, ὅμως, σὲ τόσο μεγάλο εἰδικὸ βάρους στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς κάθε ἐλληνικοῦ πολιτικοῦ κόμματος, τὸ ΠΑΣΟΚ, δὲν κατ'ἄφευγε ἀκόμη νὰ ἀποκρυσταλλώσῃ μιά λογικὰ ἐντεταγμένη στὸ ἰδεολογικὸ του οικοδόμημα θέση, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ «Κίνημα» εἶναι βαθύτερα διχασμένο γιὰ τὸ ποῖο εἶναι οἱ προσανατολισμοὶ του. Ποιά, λοιπὸν, μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ «ἀλλαγὴ» ποὺ ὑπόσχεται, ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη συμφωνήσει περὶ αὐτῆς ὅσοι ἔχουν τὴν ἐυθύνη της;

Ὁ κ. Α. Παπανδρέου, μὲ τὴν ἐνέργειά του εἰς βάρος τοῦ στελέχους του, ἐμφανίστηκε ὡς ἀδιαφιλονέκτητος κομματικὸς ηγεμόνας. Ἐνας ηγεμόνας, ὅμως, ποὺ κάθεται —καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ὄχι ἀναπαυτικό— ἀνάμεσα σὲ δύο... θρόνους: τὸ ΠΑΣΟΚ θὰ εἶναι δογματικὰ σοσιαλιστικὸ ἢ διαλλακτικὰ δημοκρατικὸ; Ἰδοῦ τί πρέπει πρῶτα νὰ διευκρινισθεῖ. Ὑστερα, ἄς ἀκούσουμε μαθήματα περὶ Δημοκρατίας!...